

ütled sa, et se Jummal nuhtlusse sü on.
— Jummal nuhtlusse on, innimeste
katt, suur weikse surreminne, suur poud,
liig wiim, rahhe, ussid orrasse, liig kirtin
suuwisel aial, taewa mürristamine, maa
wärriseminne, ja sesuggused asjad. —
Minna ollen nüüd kü ühhe kauni wahhe-
aia wodral maal olnud: Kas wahhest sek
wahhe aial, nisuggusist Jummal nuht-
lusist teie küllas on kuulda olnud?

Küllakubjas. Ei Jummal tännatud
sest olle kuultud.

Josep. Kas weiste surreminne on
olnud?

Küllakubjas. Küllap sedda saggedas-
tegi on olnud?

Josep. Ma nään ommete, et teil kaun-
nis karri wäljas läib. Kust teie need lo-
jused jälle saite?

Küllakubjas. Muist olleme kaawa-
kand, muist moisast sanud. Siiski on
monni

monnikane tallomees weel, kel ep olle här-
ga egga lehma.

Josep. Agga kui teie isse joudjite kas-
watada, ja kui teile moisast lojusfi anneti,
egga siis ommeti keik weiksed woind jurnud
olla!

Küllakubjas. Jummal hoia, egga
nad keik ei surnud: monnel wahhest surri
üks ehk teine, monnel jäi ellama, kes õiget
hoost lojusse eest piddas.

Josep. Kui se nenda on, siis ei woi-
sedda mitte weikse-surremisjeks nimmetas-
da. Se on weikse-surreminne, kui surm-
risub paris näddalas keiges ihhelkonna kar-
ja, et ei jä forka ellusie: se on Jummal
nuhtlus. Kui wahhest üks ehk teine lojus
surreb; siis on se üks luggu, mis keiges
maitmas leitakse. Peategi kui kopsetõbbi
ühhe külla karja sattub, ja mondagi tallo-
meest pahaks teeb, siis ei olle se Jummal
nuhtlus, waid innimesse holetusje ju. —